

det sejreude i Fremtiden og samle Flertallet af den danske Befolkning.

Parkov: Ved de tidligere Behandlinger her i Tinget af Forslagene om Forsvarets Ordning har jeg udtalt, at Flertallet i det danske Folk og ogsaa Flertallet her i Folketinget ere enige i, at vort Folk som alle andre Folk maa paatage sig de Forpligtelser og de Byrder, som ere nødvendige, for at en Neutralitetserklæring ikke skal være ganske værdiløs. At saadanne Forpligtelser ere til Stede, anerkendes af samtlige Folkeretslærere, og det anerkendes ogsaa af samtlige Stater og ikke mindst af de smaa Stater, idet vi se, at de ordne deres Forsvarsvæsen netop med disse Forhold for Øje. Overfor disse Kendsgerninger er det, vi have ment, at selv om vi ere delte i Grupper efter forskellige politiske Partiliner, og selv om vi ere delte i Grupper, der have forskellige Anskuelse, navnlig med Hensyn til en enkelt Side af Forsvarets Ordning, nemlig hvorledes Sikringen af Københavns Landside rettest bør ordnes, er det dog en bydende Nødvendighed for Flertallet i dette Ting, at vi komme til en Forstaaelse om, hvorledes Afgørelsen skal træffes, den Afgørelse, som er saa uendelig betydningsfuld for Landets Fremtid.

De Forslag, som nu foreligge her til 3die Behandling, have paa flere og ikke uvæsentlige Punkter et saadant Indhold, at vi ingenlunde kunne sige, at vi ere tilfredse med dem. Det skyldes ikke vor Gruppe, at der ikke er opnaaet mere, at der ikke er opnaaet bedre og større Overensstemmelse med, hvad Sagkundskaben kræver. Havde det staaet til os alene, havde man søgt at faa Midlerne fyldigere og at faa baade det levende og det døde Værn gjort stærkere, saaledes at Sandsynligheden for at komme ud over en Konflikt var bleven større. Det er ikke saaledes, som det blev udtalt nys af det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen), at vi søge at tilvejebringe et Forsvar, der skal værges os imod en Stormagt. Thi vi vide meget godt, at kom vi til at staa alene overfor en Stormagt, maatte det gaa os, som det vil gaa en hvilken som helst anden lille Nation; naar den ikke fik Hjælp fra nogen Side, maatte den bukke under. Men det er jo heller ikke det, som er vort Forsvars Opgave, og det ved det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds meget vel. Forsvarets Opgave er at sikre os vor Neutralitet, at sikre os, at vi ikke skulle

blive dragne ind i andres Stridigheder, og at vi, hvis vi trods al anvendt Umage skulde blive dragne ind deri, saa dog kunne komme frelste ud deraf. Men vi have ikke Magt til at ordne Sagen alene, vi kunne ikke faa den ordnet efter vort Skøn alene, vi maa tage Hensyn til de Anskuelse, som ere raadende hos de Partier, der overhovedet ville være med til at forsøge en Ordning af dette Spørgsmaal nu, og som i øvrigt i saa Henseende alle vore Anskuelse og have samme Forstaaelse som vi af de internationale Pligter, der paahvile os.

Der er et Punkt, hvor det selv i dette Øjeblik ikke er lykkedes at finde en Afgørelse, som vi kunne erkende for fyldestgørende, og det er Ordningen af Sikringen af Københavns Landside. Det Forslag, som nu er stillet, gaar ud paa at fastholde Kravet om, at den nuværende Landbefæstning skal desarmeres og dermed ophøre at tjene som et Led i vort Forsvar om 12 Aar. Dette Krav er ikke underbygget med saglige Grunde, tværtimod. Der findes fra samtlige militære Autoriteter, der findes fra Hærens Generaler, fra Hærens tilforordnede i Forsvarskommissionen, fra saa godt som alle baade Hærens og Flaadens Befalingsmænd klare og utvetydige Ytringer om, at de anse en Sikring af Københavns Landside ved faste Værker for et uundgaaelig nødvendigt Led i vort Forsvar, et Led af en saadan Betydning, at Forsvaret uden dette vil være overmaade vanskeligt, og at et Forsøg paa et Forsvar, som ikke har faste Støttepunkter ogsaa imod Landsiden — saaledes som det med Rette blev udtalt af den tidligere Forsvarsminister —, let kunde ende i en Katastrofe. Det kan altsaa ikke være saglige Grunde, som have medført, at den nu stillede Fordring om Nedlæggelsen af Københavns Forsvar mod Landsiden ved faste Værker, Nedlæggelsen af Københavns Landbefæstning, er fremsat. Vi kunne ikke fra vor Side skønne andet, end at det udelukkende er politiske Grunde og vel at mærke indre politiske Hensyn, som her have været de afgørende, og det er med Sorg og Beklagelse, vi se, at disse Hensyn nu have til Følge, at man paa dette Tidspunkt vil træffe en for vort Forsvar saa skæbnesvanger Bestemmelse som den om Landbefæstningens Desarmering. Vi tro — hvad der jo for saa vidt ogsaa skinnede gennem den højtærede Forsvarsministers Udtalelser i Dag —, at Hensigten dermed har været, at den danske Rigsdag til sin